

Αριθμός 1317/2000

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Β1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Βελλή, Αντιπρόεδρο, Χαράλαμπο Γεωργακόπουλο, Εμμανουήλ Δαμάσκο, Χρήστο Παληοκώστα και Θεόδωρο Αποστολόπουλο, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 10 Οκτωβρίου 2000, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Μανιατάκη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος:, κατοίκου, που παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κωνσταντίνο Κρεμαλή.

Της αναιρεσίβλητης: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στο και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Διονύσιο Βέρρα.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 30.9.1994 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης και την από 9.10.1995 ανταγωγή του ήδη αναιρεσιόντος, που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ηρακλείου. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 705/95, παραπεμπτική, του ίδιου Δικαστηρίου, 553/97 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου και 3/99 του Εφετείου Κρήτης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσιών με την από 4.4.1999 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Χρήστος Παληοκώστας ανέγνωσε την από 2.9.1999 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσεως. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι.- Επειδή από τις διατάξεις των άρθρων 118 αριθ. 4, 566 παρ. 1, 577 παρ. 3 και 578 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας συνάγεται ότι, αν η αγωγή ή άλλη αυτοτελής αίτηση ή ανταίτηση κρίθηκε κατ' ουσίαν βάσιμη ή αβάσιμη, για να είναι ορισμένος και άρα παραδεκτός ο λόγος της αναίρεσεως με τον οποίο προσάπτεται στο δικαστήριο της ουσίας ευθεία ή εκ πλαγίου παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου (ΚΠολΔ 559 αριθ. 1 και 19), δεν αρκεί να εκτίθενται στο αναιρετήριο το κατά την εκδοχή του αναιρεσιόντος πραγματικό μέρος της υποθέσεως, η έννοια που αποδίδει αυτός στη φερόμενη ως παραβιασθείσα διάταξη και το συμπέρασμα του δικαστηρίου που φέρεται ως προϊόν ερμηνευτικού ή υπαγωγικού σφάλματος, αλλά πρέπει επιπλέον να αναφέρονται με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε το δικαστήριο ως θεμελιωτικά της κρίσεώς του για το βάσιμο ή μη της αγωγής (ή άλλης αυτοτελούς αιτήσεως ή ανταιτήσεως). Διότι η ευδοκίμηση της αναίρεσεως εξαρτάται από την ορθότητα όχι του αιτιολογικού αλλά του διατακτικού της προσβαλλόμενης απόφασης (ΚΠολΔ 578), το τελευταίο δε συνάπτεται αιτιωδώς με τις ουσιαστικές παραδοχές του δικαστηρίου. Επομένως, η έκθεση των τελευταίων στο αναιρετήριο είναι αναγκαία προκειμένου να ελεγχθεί είτε αν η αποδιδόμενη στην απόφαση ευθεία παραβίαση ουσιαστικού νόμου οδήγησε σε εσφαλμένο διατακτικό, είτε αν τα πραγματικά γεγονότα που συγκροτούν την ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού εκτίθενται επαρκώς και χωρίς αντιφάσεις (χωρίς, δηλαδή, η ύπαρξη του ενός να αποκλείει λογικά την ύπαρξη του άλλου), ώστε να αποβάνει εφικτός ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, συνακόλουθα δε και ο έλεγχος του διατακτικού της απόφασης. Περαιτέρω, η αοριστία του αναιρετικού λόγου δεν μπορεί να θεραπευθεί με παραπομπή στο δικόγραφο της αγωγής ή της εφέσεως ή στις προτάσεις του αναιρεσιόντος (Ολ. Α.Π. 57/1990). Στην προκειμένη περίπτωση, με τους πρώτο, δεύτερο, κατά το ένα σκέλος του, και τρίτο λόγους της κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσεως, ψέγεται το Εφετείο Κρήτης, διότι με το να απορρίψει έφεση του αναιρεσιόντος κατ' απόφασης του

Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου, με την οποία έγινε δεκτό ότι το περιουσιακό δικαίωμα επί του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή με το χαρακτηριστικό "....." που δημιουργήθηκε από τον αναιρεσιόντα μεταβιβάστηκε στην αναιρεσίβλητη εργοδότηριά του, το μεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων 2 παρ. 3, 8, 10 παρ. 2 και 3, 14 και 40 του νόμου 2121/1993, το δε διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του ανεπαρκείς αιτιολογίες. Στο αναιρετήριο όμως εκτίθενται μόνο οι πραγματικοί ισχυρισμοί του αναιρεσιόντος, η άποψή του για την έννοια των ανωτέρω διατάξεων ουσιαστικού δικαίου και η καταληκτική κρίση του Εφετείου για τη συνδρομή των όρων της εφαρμογής τους, χωρίς να αναφέρονται με πληρότητα και σαφήνεια, αλλά εντελώς αποσπασματικά, τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε το δικαστήριο προκειμένου να στηρίξει την ως άνω νομική κρίση του περί του ότι το περιουσιακό δικαίωμα επί του προαναφερόμενου προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή μεταβιβάστηκε στην αναιρεσίβλητη. Έτσι, ενόψει και του ότι οι φερόμενες ως ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες ανάγονται και αυτές σε νομικές αξιολογήσεις και όχι σε παραδοχές πραγματικών περιστατικών, των οποίων και μόνο η ανεπάρκεια και αντιφατικότητα παρέχει λαβή για αναίρεση από το άρθρο 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ, η ορθότητα ή μη του διατακτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορεί να ελεγχθεί ούτε από την άποψη της ευθείας, ούτε από την άποψη της εκ πλαγίου παραβιάσεως των ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεων. Επομένως όλοι οι προαναφερόμενοι λόγοι της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αόριστοι.

II.- Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 340 και 561 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας, εκτός από τις περιπτώσεις που ορίζει ρητώς ο νόμος, κρίνει ελεύθερα τα αποδεικτικά μέσα και η εκτίμησή του αυτή δεν υπόκειται στο έλεγχο του Αρείου Πάγου, εκτός αν παραβιάστηκαν κανόνες δικαίου, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί, ή αν υπάρχει λόγος αναιρέσεως κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 και 20. Επομένως είναι απαράδεκτοι οι δεύτερος, κατά το άλλο σκέλος του, και πέμπτος λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως με τους οποίους, υπό την επίκληση των από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 8, 10, 12 και 13 προβλεπόμενων αναιρετικών λόγων, πλήσσει η εκτίμηση των αποδείξεων από το ουσιαστικό δικαστήριο, χωρίς να συντρέχει καμία από τις προαναφερόμενες εξαιρέσεις.-

III.- Επειδή, από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 17 του ΚΠολΔ, συνάγεται ότι για να χωρήσει αναίρεση, για το λόγο ότι η απόφαση περιέχει αντιφατικές διατάξεις, πρέπει η αντίφαση να υπάρχει στο διατακτικό της αποφάσεως, ώστε να καθίσταται αδύνατη η διάγνωση της συζητήσεως του δικαστηρίου και η εκτέλεση της αποφάσεώς του. Επομένως ο τέταρτος λόγος της αναιρέσεως, με τον οποίο, υπό την επίκληση του αναιρετικού λόγου του αριθ. 17 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, προβάλλεται ότι είναι αναιρετέα η προσβαλλόμενη απόφαση, διότι προέβη στην υπαγωγή των ίδιων πραγματικών περιστατικών τόσο στη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 3, όσο και στη διάταξη του άρθρου 40 του ν 2121/1993, μολονότι οι διατάξεις αυτές είναι αντιφατικές μεταξύ τους, πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαράδεκτος, αφού οι αντιφάσεις που καταλογίζονται στο Εφετείο αφορούν διατάξεις νόμου και όχι διατάξεις της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 4 Απριλίου 1999 αίτηση του περί αναιρέσεως της 3/1998 αποφάσεως του Εφετείου Κρήτης. Και
Καταδικάζει τον αναιρεσιόντα στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, την οποία ορίζει σε διακόσιες σαράντα χιλιάδες (240.000) δραχμές.
Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 23 Οκτωβρίου 2000.
Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο στις 31 Οκτωβρίου 2000.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ